Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Αὐγούστου 1913* | *Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 36*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΫ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. *(Συνέχεια)*

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ὁμίλου, ὁ ὁποῖος ἠσχολεῖτο ἐρευνῶν τὴν Βαστίλλην, ἦτο ἕνας ὑψηλὸς μὲ *φριζαρισμένα* μαλλιά, καὶ μὲ ὄψιν ἱλαράν, οἰνοπώλης εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀντωνίου. Ὠνομάζετο Μπαρόν, ἀλλὰ τὸ παρατσοῦκλί του ἦτο Ζιροφλέ, (καρυοφύλλι), ἔχαιρε δὲ μεγάλης δημοτικότητος εἰς τὴν συνοικίαν, διὰ τὴν ἠχηρὰν του φωνὴν καὶ τὴν εὐγλωττίαν του.

Ὁ Ζιροφλέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐν θριάμβῳ τοὺς ἀπελευθερωθέντας δεσμώτας, ἔφθασε καὶ εἰς τὸν διάδρομον τῆς τρίτης Μπερτωδιέρας, ὅπου, καθὼς γνωρίζομεν, εὑρίσκετο καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ Μπόμπη.

Εἰς τὸ κεφαλόσκαλον, κρυμμένος ὅσον ἠμποροῦσεν εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν, ἐστέκετο ὁ δεσμοφύλαξ Μπριού.

Τρέμων, μὲ τὴν κόμην του εἰς τὴν ἀγκαλιάν του, ἐπερίμενε τὴν τύχην ποῦ τῷ ἐπεφυλάσσετο ἀπὸ τοὺς νικητάς.

Ὁ Ζιροφλὲ διέκρινεν ἀμέσως τὸν δεσμοφύλακα καὶ τὸν ἀνεγνώρισεν ἀπὸ τὴν στολήν του.

Ὁ οἰνοπώλης ἐστεμάτησε καὶ τὸ πλῆθος, πειθήνιον, ἐσταμάτησεν ἐπίσης ὄπισθεν τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ἐδῶ τὸν ἔχουμε, φίλοι! ἀνέκραξεν ὁ Ζιροφλέ, δείχνων θριαμβευτικῶς τὸν Μπριού. Ἰδοὺ εἷς τῶν ἀπαισίων ὑπηρετῶν τοῦ τυράννου· πρέπει νὰ τὸν ἀνακρίνωμεν.

—Ναί, ναί, ἀπεκρίθησαν ἑκατὸν φωναί· ἀνάκρινέ τον· νὰ μᾶς 'πῇ ποῦ εἶνε οἱ φυλακισμένοι.

Ὁ Μπριοὺ ἐπρόλαβε τὴν ἐρώτησιν, ποῦ ἡτοιμάζετο νὰ τῷ κάμῃ ὁ οἰνοπώλης.

— Κύριοι, εἶπε μ' εὐγένειαν· κ' ἐγὼ δὲν ζητῶ ἄλλο καλλίτερο, παρὰ νὰ σᾶς πληροφορήσω... Δὲν εἶμαι ὑπηρέτης τοῦ τυράννου, καθὼς εἴπατε. Εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, σὰν καὶ σᾶς, κ' ἔβγαζα τὸ ψωμί μου μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δεσμοφύλακος...

— Τὰ λόγια ἀρκοῦν! διέκοψεν ἕνας στρατιώτης, φέρων στολὴν ἐθνοφρουροῦ· (διότι καὶ οἱ ἐθνοφρουροὶ ἐβοήθησαν εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Βαστίλλης·) δεῖξε μας μόνον ποῦ εἶνε οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι.

— Ὁρίστε, ἀπεκρίθη ὁ Μπριού, παρουσιάζων τὴν δέσμην τῶν κλειδιῶν· θὰ σᾶς ὁδηγήσω.

Τὸ πλῆθος ὥρμησε κατόπιν τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ ὁποῖος διευθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Μπόμπη.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων αὐτῶν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ διαδρόμου εἶχεν ἐλκύσει, ὡς εἴδομεν, τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ τζόκεϋ.

Ὁ Θεὸς πατήρ.

Ὁ Μπριοὺ ἐξεκλείδωσεν. Ἀλλὰ πρὶν ἀνοιχθῇ τελείως ἡ θύρα, ὑπεχώρησεν εἰς τὸ σπρωξίμον τῶν νικητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευδον νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν περιέργειάν των, ἀνακαλύπτοντες καὶ νέον φυλακισμένον.

Ἀντήχησαν τότε ἐπιφωνήσεις ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς:

— Μ' αὐτὸ εἶνε παιδί! ἐφώναξεν ὁ Ζιροφλέ.

— Ὤ, τὸ κακόμοιρο τὸ θυματάκι!

— Ντροπή!.. νὰ φυλακίζουν στὴ Βαστίλλη ἕνα τόσο μικρὸ παιδί!

— Θάρρος, μικρέ!.. Ὁ λαὸς ἔρχεται νὰ σ' ἐλευθερώσῃ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἤκουε καλὰ αὐτὰς τὰς λέξεις, διότι ἐχάνοντο εἰς τὸν δαιμονιώδη ἀλαλαγμὸν τοῦ πλήθους.

«Ὁ Μπόμπης ἔδραξε τὸν φάκελλον εἰς τὸν ἀέρα...» (Σελ.287,στ. α')

«Ἀκούει βήματα ἀνθρώπων εἰς τὸν διάδρομον...» (Σελ. 279, στ. β'.)

Κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη, εὑρεθεὶς ἀντιμέτωπος τῶν μαινομένων ἐκείνων ἀνθρώπων· γρήγορα ὅμως ἐνόησεν, ὅτι πᾶν ἄλλο ἤθελαν παρὰ νὰ τοῦ κάμουν κακόν.

Ὁ Ζιροφλὲ τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἐσήκωσεν εἰς τὰ χέρια καὶ δείχνων αὐτὸν εἰς τοὺς νικητάς, ἀνέκραξε μ' ἔμφασιν:

— Ἰδοὺ πτίους ἐκλέγει ὁ τύραννος, διὰ νὰ τοὺς κάμνῃ θύματά του! Οὔτε ἡ παιδικὴ ἡλικία δὲν εὑρίσκει εἴκτον ἐνώπιον τῆς σκληρότητός του!

Κατόπιν ἠσπάσθη ἐπιδεικτικῶς τὸν μικρὸν τζόκεϋ, ἀποροῦντα τί ἐσήμαινον ὅλ' αὐτά.

Ἐπευφημίαι καὶ χειροκροτήματα τὸν ἐχαιρέτων. Τὸν ἐσήκωναν καὶ τὸν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν, νὰ τὸν χαϊδεύσουν, καὶ ὁ δυστυχὴς μικρὸς θὰ ἐπνίγετο ἀφύκτως ἀπὸ τοὺς σωτῆράς του, ἂν ὁ Ζιροφλέ, βλέπων τὸν κίνδυνον, δὲν ἐπενέβαινε.

Ὥρμησε, σπρώχνων τὸ πλῆθος, ἤνοιξε δίοδον μέχρι τοῦ Μπόμπη, τὸν ἥρπασε πάλιν, τὸν ἐτοποθέτησεν ἀπὸ πίσω του καὶ ἠνάγκασε τοὺς μαινομένους νικητὰς νὰ ὀπισθοχωρήσουν, φωνάζων:

— Προσέχετε λοιπόν, φίλοι μου! Ἤλθαμεν ἐδῶ νὰ σώσωμεν τοὺς φυλακισμένους καὶ ὄχι νὰ τοὺς σκοτώσωμεν. Πίσω, γιὰ τὸ Θεό! Δὲν βλέπετε ὅτι αὐτὸ τὸ παιδὶ πνίγεται;

Οἱ λόγοι τοῦ «εἰδώλου τῆς συνοικίας» ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ αἱ πρῶται τάξεις ὀπισθοχώρησαν, ὄχι χωρὶς δυσκολίαν. Ἦτο καιρός! Ὁ Μπόμπης ἐπῆρεν ἀέρα καὶ συνῆλθε. Τότε ὁ Ζιροφλὲ τὸν ἀνέκρινε.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Μπόμπης.

— Διατί εἶσαι ἐδῶ;

— Δὲν ξεύρω.

— Τί ἔκαμες πρὶν φυλακισθῇς;

— Ἤμουν τζόκεϋ τοῦ κ. δουκὸς Λωζέν.

— Ἔχεις γονεῖς, συγγενεῖς, φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς;

— Δὲν ἔχω γονεῖς· οἱ φίλοι μου εἶνε στὴν Ἀγγλία.

Ὁ οἰνοπώλης ἐγνώριζε πλέον· ἀρκετά. Κ' ἐπωφεληθεὶς τῆς εὐκαιρίας διὰ ναυζήσῃ τὴν δημοτικότητά του, ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸ πλῆθος καὶ ὡμίλησεν οὕτω: — Πολῖται! τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ παιδὶ δὲν ἔχει οὔτε γονεῖς, οὔτε ἄσυλον. Τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ. Εἰς τὸ σπίτι μου θὰ εὕρῃ τὰ παιδιά μου, τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε ἀδέλφια του, καὶ τὴν σύζυγόν μου, ἡ ὁποία θὰ εἶνε μητέρα του.

Χειροκροτήματα καὶ εὔγε ὑπεδέχθησαν αὐτὴν τὴν ἀναγγελίαν. Κανεὶς δὲν ἐζήτησε τὴν γνώμην τοῦ Μπόμπη. Καὶ μερικοὶ ἐφώναξαν:

— Στὰ χέρια! Νὰ τὸν σηκώσουμε ψηλά! Ἐν θριάμβῳ!

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ὁ Μπόμπης εὑρέθη πάλιν εἰς τοὺς ὤμους εἴκοσιν ἀνθρώπων. Ἄλλοι ἔσυραν τὸ τραπέζι τοῦ δωματίου κ' ἐτοποθέτησαν ἐπάνω μίαν καρέκλαν, τὴν ὁποίαν ἔδεσαν μὲ σχοινία. Καὶ ὅταν ἑτοιμάσθη αὐτὸ τὸ φορεῖον, ἀνέβασαν ἐπ' αὐτοῦ τὸν Μπόμπην, ὁ ὁποῖος ἀρχίζε νὰ διασκεδάζῃ πολύ.

Ὅταν, φερόμενος οὕτως ἐν θριάμβῳ, ἔφθασεν εἰς τὴν κλίμακα, εἶδε τὸν Μπριοῦ, τὸν ὁποῖον τὰ πλῆθος, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὸν Μπόμπην, εἶχε λησμονήσῃ.

Ὁ δεσμοφύλαξ ἐμαζεύετο, ἐμίκρυνε, προσπαθοῦσε ὁ κακόμοιρος νὰ κρυφθῇ ὅσον ἠμποροῦσεν ὀπίσω ἀπὸ τὰ κάγγελα τῆς κλίμακος· ἀλλ' ὁ μικρὸς τζόκεϋ τὸν εἶχεν ἰδῇ, καὶ μὴ θέλων νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ, ἔσκυψε καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτὴ τρυφερότης ἐκ μέρους ἑνὸς φυλακισμένου τῆς Βαστίλλης πρὸς τὸν δεσμοφύλακά του, ἐξέπληξε κάπως τοὺς νικητάς, ἔσωσεν ὅμως τὸν Μπριοῦ, διότι κανεὶς δὲν ἐσκέφθη πλέον νὰ κακομεταχειρισθῇ ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ μικρὸς ἔδειχνε τόσην ἀγάπην.

Οὕτω, τὴν ἀξιομνημόνευτον ἡμέραν τῆς 14ης Ἰουλίου, ὁ Μπόμπης ἐξεπλήρωσε μὲ τὸ παραπάνω τὸ πρὸς τὸν Μπριοὺ χρέος του, σώσας πρῶτα τὴν κόρην του Νανέτταν καὶ κατόπιν αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Τὰ λόγια ἀρκοῦν!» (Σελ. 285, στ. γ')

«Ἰδοὺ πτίους ἐκλέγει ὁ τύραννος...» (Σελ. 286, στ. α')

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ δουκὸς Δωζέν.

Ἐπὶ τοῦ φορείου πάντοτε, ὁ μικρὸς Ἄγγλος ἔφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Διοικητηρίου. Ἐδῶ τὸ πλῆθος ἦτο ἀκόμη πυκνότερον, διότι οἱ νικηταὶ διήρπαζον τώρα τὰ ἀρχεῖα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο παρὰ τὴν κατοικίαν τοῦ διοικητοῦ.

Καταληφθέντες ὑπὸ τῆς δίνης τοῦ πλήθους, οἱ φορεῖς τοῦ Μπόμπη ἠναγκάσθησαν νὰκολουθήσουν τὸ ρεῦμα καὶ εἰσῆλθον οὕτως εἰς τὴν αὐλὴν ἐκείνην, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἔκαιε μία μεγάλη πυρά. Ὁ λαὸς ἐπυρπόλει τὰ ἀρχεῖα μὲ λύσσαν.

Ὁ Μπόμπης παρηκολούθει τὴν ἐργασίαν αὐτὴν μὲ ὕφος ἀρκετὰ ἀδιάφορον, ὅταν ἔξαφνα, εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἐκουβαλοῦσαν ὁλονὲν οἱ ἐπαναστάται καὶ τὰ ἔρριπταν πλησίον τῆς πυρᾶς, διέκρινεν ἕνα μεγάλον φάκελλον, σφραγισμένον μὲ κυανοῦν βουλοκέρι. Ἦτο ἡ σφραγὶς τοῦ δουκὸς Λωζέν, τὴν ὁποίαν ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἀναγνώρισεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον χρῶμά της.

Ἀμέσως ἐνεθυμήθη τὴν ἐπιστολήν, τὴν περίφημον ἐπιστολὴν τοῦ δουκός, ποῦ τοῦ εἶχαν πάρῃ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Βαστίλλην.

— Ἄχ, ἐσυλλογίσθη, ἂς μποροῦσα νὰ τὴν ξαναπάρω!..

Σκύψας τότε ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς καρέκλας του, ἐκτύπησε τὸν ὦμον τοῦ προστάτου του.

— Τί θέλεις, μικρέ; ἠρώτησεν ὁ οἰνοπώλης. Κάθησε ἡσυχα καὶ σὲ λίγο θὰ βγοῦμε ἔξω. Τόπο λοιπόν, σεῖς οἱ ἄλλοι, τόπο!

Ἀλλ' ὁ Μπόμπης τῷ ἐφώναξε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν:

— Θέλω ἐκεῖνο τὸ γράμμα... τὸ γράμμα ποῦ εἶνε ἐκεῖ-χάμω, μαζὶ μὲ τάλλα... μὲ τὴ γαλάζια σφραγίδα!..

Ὁ Ζιροφλὲ ἐγέλασε.

— Θέλεις καὶ σύ, εἶπεν, ἕνα *souvenir* ἀπὸ τὴ φυλακή σου; Πολὺ καλά, μικρέ μου φίλε! Θὰ σοῦ φέρω τὸ γράμμα σου.

Καὶ διασχίσας πάλιν τὸ πλῆθος, μὲ γερὰ σπρωξίματα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ὁ Ζιροφλὲ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ σωροῦ τῶν χαρτιῶν. Ἥρπασε τὸν φάκελλον μὲ τὴν κυανῆν σφραγῖδα, ποῦ τοῦ εἶχε δείξῃ ὁ Μπόμπης, καὶ τοῦ τὸν ἐπέταξεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τοῦ διασκεδάζοντος πλήθους.

Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἔδραξε τὸν φάκελλον εἰς τὸν ἀέρα. — Θέλεις κι' ἄλλα; ἠρώτησεν ὁ πασίχαρος Ζιροφλέ. Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῇς. Δὲν τὰ πουλᾶμε, βλέπεις· τὰ χαρίζουμε!

Ταῦτα λέγων, ἀνεσκάλευε τὸν σωρόν, ἐσήκωνε τὰ ἔγγραφα, τὰ βασιλικὰ ἐντάλματα, τὰς δικογραφίας, καὶ τὰ ἐσφενδόνιζεν εἰς τὸν ἀέρα.

Πολλὰ χέρια ἐτείνοντο διὰ νὰρπάσουν αὐτὰ τὰ χαρτιά. Κάθε πολίτης ἤθελε νὰ ἔχῃ κ' ἓν ἐνθύμιον τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας. Ὁ Μπόμπης ὅμως δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰ φορτωθῇ καὶ ἄλλας ἐπιστολάς. Προφυλαγμένος ἀπὸ τὰ σπρωξίματα τοῦ πλήθους, ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι του, ἐξήτασε τὸν φάκελλον ποῦ τοῦ εἶχε πετάξῃ ὁ προστάτης του κ' ἐβεβαιώθη μετὰ χαρᾶς ὅτι δὲν εἶχε κάμῃ λάθος. Ἦτο πράγματι ἡ περίφημος ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῇ ὁ δοὺξ Λωζέν.

Ὁ μικρὸς Ἄγγλος δὲν ἐγνώριζεν ὅλας τὰς μηχανορραφίας, τῶν ὁποίων ὑπῆρξε θῦμα. Τὸ σπουδαιότερον δι' αὐτὸν ἦτον, ὅτι ἐπανεύρισκε τὴν ἐπιστολήν του ἄθικτον. Θὰ ἠμποροῦσεν ἐξαίρετα τώρα, ἀφοῦ ἦτο ἐλεύθερος, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης καὶ νὰ τοῦ τὴν δώσῃ εἰς τὰ χέρια του, καθὼς τὸ εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν κύριόν του.

Ἐλεύθερος! Ὤ, ναί, δὲν ἦτο πλέον φυλακισμένος!..

Οἱ φορεῖς του κατώρθωσαν νὰνοίξουν δίοδον ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους. Διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἔξοδον, ἐπέρασαν τὴν πρώτην γέφυραν, ἐξῆλθον εἰς τὴν πρώτην αὐλήν, διῆλθον τὴν πρώτην πύλην καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀντωνίου.

Μόλις ἐνεφανίσθη ἔξω, ἐπὶ τῆς θριαμβευτικῆς του τραπέζης, ὁ Μπόμπης ἐπευφημήθη ἀπὸ ὁλόκληρον λαὸν ἐνθουσιωδῶς. Τῷ ἔστελλαν φιλήματα, τῷ ἔρριπταν ἄνθη καὶ καρπούς. Ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μανίαν αὐτὴν τοῦ πλήθους.

«Τὸ ἀναλαμβάνω ἐγώ!» (Σελ. 286, στ. δ'.)

— *Γκότεμ!* ἐσυλλογίζετο· τί ἔπαθαν αὐτοί; γιατὶ μ' ἀγαποῦν τόσο;... Μήπως ἐξ αἰτίας τῶν ἱπποδρομιῶν ὅπου ἐνίκησα ἄλλοτε μὲ τὸν *Πέρτενερ*; Φαίνεται ὅτι θὰ ξαναγύρισε ἡ μόδα στὸ Παρίσι... Ἔ, τόσο τὸ καλλίτερο!

Καὶ ἀφοῦ εὗρεν αὐτὴν τὴν ἐξήγησιν, ὁ Μπόμπης ἔπαυσε νὰ βασανίζῃ τὸ μυαλό του ἀνωφελῶς καὶ ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ἀμιγῆ τὴν χαρὰν τῆς δημοτικότητός του.

Ἐμπροσθέν του ἐβάδιζεν ὁ Ζιροφλέ, ὁ νέος του προστάτης, ὁ ὁποῖος φυσικὰ συνεμερίζετο αὐτὸν τὸν θρίαμβον, καὶ ὁδήγει τὴν πομπὴν πρὸς τὴν εἰκίαν του, διὰ νὰφίσῃ ἐκεῖ τὸν μικρὸν φυλακισμένον, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς κτῆμά του, ἐπειδὴ τὸν εἶχεν ἐλευθερώσῃ.

Ὅσον διὰ τὸν Μπόμπην, αὐτὸς ἀκολουμβοῦσεν εἰς τὴν ἀγαλλίασιν, διότι ἐκτὸς τῆς δημοτικότητος, εἶχεν ἐπανεύρῃ συγχρόνως τὴν ἐπιστολήν του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του.

Τὸ χαϊδευμένον παιδὶ τῆς αὐλῆς ὑπὸ τὸ πρῶην καθεστώς, ἐγίνετο τώρα, χάριν εἰς ὀλίγων μηνῶν ἀνώδυνον, σχεδὸν εὐτυχῆ φυλάκισιν, τὸ εἴδωλον τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀλώσῃ τὴν Βαστίλλην.

Ἀλλά, δι' ὀλίγον καιρόν, ὁ λαὸς αὐτὸς θὰ ἦτο ὁ κυρίαρχος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1870, εἰς ἕνα σπιτάκι, κτισμένον ἐν μέσῳ βράχων, παρὰ τὰ ὄρη τῆς Σαβοΐας, ἕνας ἄνθρωπος, ἐνδεδυμένος ὡς ἁπλοῦς χωρικός, κατείχετο ὑπὸ βαθείας συγκινήσεως.

— Αὐτὴν τὴν φοράν, ἐπέτυχα! ἔλεγε· μοῦ φαίνεται ὅτι κατεσκεύασα τὴν μηχανήν, ποῦ ἡ ἰδέα της μοῦ ἦλθε τόσες φορές, ἐνῷ ὡδηγοῦσα εἰς τὴν βοσκὴν τὰ κοπάδιά μου. Δὲν μοῦ μένει τώρα παρὰ νὰ τὴν δοκιμάσω. Θὰρχίσω ἀπὸ αὔριο καὶ θὰ πάρω τὰ μέτρα μου, ὥστε νὰ μὴ παρευρεθῇ κανεὶς εἰς αὐτὸ τὸ πείραμα. Ἔπειτα, ποιὸς ἀπὸ τοὺς πατριῶτές μου ἐδῶ μπορεῖ νὰ ξέρῃ, ὅτι ὁ Κακοκέφαλος, καθὼς μὲ λένε, προσπαθεῖ τόσον καιρὸ τώρα, νὰ εὕρῃ τρόπο γιὰ νὰ πετάξῃ στὸν ἀέρα! Ποιὸς σκοτίζεται γιὰ τὸν ἔρημο Κακοκέφαλο, ποῦ οὔτε οἰκογένεια ἔχει, οὔτε φίλους!...

Πράγματι, ὁ Κακοκέφαλος, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγκατέλειψε τὸ χωρίον, διὰ νὰ ἐξορισθῇ εἰς τὸ ἐρημικὸν ἐκεῖνο μέρος τῶν βουνῶν, ἐλησμονήθη τελείως ἀπὸ τοὺς συντοπίτας του, — οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε δὲν ἀγαποῦσαν διόλου τὸν δύσθυμον χαρακτῆρά του, — καὶ κανεὶς δὲν ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ πῶς ἔζουσε καὶ τί ἔκαμνεν ἐκεῖ τόσα χρόνια.

Ἦτο μεσόκοπος, ἀλλὰ δυνατός, εὔρωστος· καὶ μολονότι ἡ φυσιογνωμία του δὲν τὸ ἔδειχνε, εἶχε μεγάλην νοημοσύνην, ἀληθινὴν εὐφυΐαν.

«Θὰ κατεβῶ πρῶτα στὸ χωριό, ἐσυλλογίζετο, νὰ κάμω τὰ ψώνια μου· ἔπειτα θὰναπαυθῶ λίγες ἡμέρες, καὶ κατόπιν θὰ δοκιμάσω τὴ μηχανή μου. Ἔ, κι' ἂν εἶνε ὅπως τὴν φαντάζομαι καὶ τὴν ἐλπίζω! Ἐκεῖνοι ποῦ ἐκορόϊδευαν πρὶν τὸν Κακοκέφαλο, θὰ τὸν ζηλεύουν ὅλοι, γιατὶ μὲ τὴν ἐφεύρεσί του θὰ γίνῃ πλούσιος!»

Ὅταν ὁ πρῶην βοσκὸς κατέβη, ὅπως εἶπεν, εἰς τὸ χωρίον, εἶδεν ἔκπληκτος, ὅτι οἱ χωρικοὶ ἦσαν ἀνάστατοι. Καθ' ὁμίλους, συνεζήτουν ζωηρῶς, μὲ φωνὰς καὶ χειρονομίας. Ὁ Κακοκέφαλος δὲν ἐκρατήθη καί, παρὰ τὴν συνήθη ἀδιαφορίαν του, ἐπλησίασε μερικοὺς καὶ τοὺς ἠρώτησε τί συμβαίνει.

— Δὲν ἀποροῦμε ποῦ δὲν ξέρεις τίποτα, τῷ ἀπεκρίθησαν, γιατὶ σὺ ζῇς σὰν ἀγριάνθρωπος. Τί; οἱ ἀετοὶ θὰ σοῦφερναν

τὰ νέα, ἀπάνω στοὺς βράχους ποῦ πῆγες κ' ἐφώλιασες;... Μάθε λοιπὸν ὅτι ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος. Θὰ πολεμήσωμε μὲ τοὺς Γερμανούς, καὶ πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ τοὺς νικήσωμε. Νέοι, γέροι, ὅλοι εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ σκοτωθοῦμε γιὰ τὴν Πατρίδα. Ποιὸς θάρρηθῆ νὰ πολεμήσῃ; Κανένας, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ σένα, ποῦ δὲν ἔχεις νὰ ὑπερασπισθῆς οὔτε σπίτι, οὔτε οἰκογένεια.

—Ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη! ἐψιθύρισεν ὁ Κακοκέφαλος, χωρὶς οὔτε νὰ σκεφθῆ κἂν νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὰ δυσμενῆ λόγια ποῦ ἤκουσε πρὸ ὀλίγου. Ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη! ἐμουρμούρισε πάλιν· μὰ τότε λοιπόν... ποιὸς ξέρει!..

Καὶ ἀποτόμως, ἀφῆκε τοὺς χωρικοὺς χωρὶς λέξιν καὶ ἐπῆρε τὸν δρόμον τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖνοι τὸν ἔβλεπαν φεύγοντα κι' ἔλεγαν μεταξύ των :—Τοῦστρηψε, φαίνεται, ἡ βίδα τοῦ κακόμοιρου τοῦ Κακοκέφαλου!..

«Ὁ ἀετὸς ἐπιπίπτει...» (Σελ. 288, στ. 6')

Ἀπεναντίας, ἦτο φρονιμώτατος! Ἐξαφνα, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τοῦ ἐγκαταλελειμμένου, ὁ ὁποῖος ἀνετράφη ἀπὸ οἶκτον, χωρὶς φιλίας, χωρὶς τρυφερότητας, ἀφυπνίσθη ἡ φλογερωτέρα φιλοπατρία.

— Δὲν θὰ δοκιμάσω τὴ μηχανή μου σὲ λίγες ἡμέρες, ἐσυλλογίζετο· ἀλλ' εὐθύς, αὔριο. Καὶ ἂν εἶνε ὅπως τὴν ἐλπίζω, πόσο θὰ χρησιμεύσῃ 'ς αὐτὸ τὸν πόλεμο! Θὰ πετῶ στὸν ἀέρα ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, θὰ κατασκοπεύω τὰς κινήσεις τῶν Γερμανῶν, θὰ φέρω διαταγὰς ἀπὸ ἕνα σῶμα στρατοῦ εἰς ἄλλο, ἄν, ἐννοεῖται, θὰ μοῦ τὰς ἐμπιστεύωνται. Ἄ, τώρα ὄχι! δὲν θὰ ἐπωλοῦσα τὴν ἐφεύρεσί μου γιὰ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου. Θὰ ὑπηρετήσω μ' αὐτὴ τὴν πατρίδα μου. Ἀφοῦ δὲν ἐγνώρισα μητέρα, πρὸς τὴ Γαλλία θὰ ἐκπληρώσω τὰ νιάτα μου καθήκοντα. Πολλοὶ μὲ παίρνουν γιὰ κουτὸ καὶ ἀναίσθητο, ἐπειδὴ δὲν μιλῶ, ἐπειδὴ κρατῶ τὴς ἰδέες μου γιὰ τὸν ἑαυτόν μου. Ἂς μὲ νομίζουν ὅ,τι θέλουν! Δὲν εἶμαι πιὰ νέος γιὰ νὰ καταταχθῶ στὸ στρατό· θὰ κάμω λοιπὸν τὸ καθῆκόν μου διαφορετικά.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸ πρωΐ, ὁ Κακοκέφαλος εὑρίσκετο πλησίον τῆς μηχανῆς του. Ἦτο ἓν εἶδος ὀχήματος, τὸ ὁποῖον ἀνεπαύετο τώρα ἐπὶ τῆς χλόης. Τὸ κέντρον του ἦτο ἓν εἶδος ξυλίνου ἐδωλίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκάθητο ὁ ὁδηγός. Ἀπὸ τὸ ἐδώλιον αὐτὸ ἀνεχώρουν τέσσαρα πτερά, σχεδὸν ὅμοια μὲ τὰ πτερὰ τοῦ μύλου, τὰ δὲ τεντωμένα πανιά των, σπρωχνόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐκίνουν ἕνα τροχόν, τοποθετημένον εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ὀχήματος. Τὸ ὄχημα αὐτὸ δὲν ἦτο παρὰ ἓν πρωτογενὲς ἀεροπλάνον. Ὁ προορισμός του τοὐλάχιστον δὲν ἦτο νὰ κινῆται ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα. Οἱ σημερινοὶ μηχανικοὶ θὰ τὸ ἐπερτγελοῦσαν· ἀλλὰ καὶ τέτοιον ποῦ ἦτο, ἐφαίνετο νὰ ἱκανοποιῇ τελείως τὸν ἐφευρέτην του, ὁ ὁποῖος ἐμειδία κατευχαριστημένος.

Ὁ καιρὸς εἶνε εὐνοϊκός. Ἐλαφρὰ αὔρα κολπώνει τὰ πανιὰ καὶ θέτει εἰς κίνησιν τὸν τροχόν. Ὁ Κακοκέφαλος κάθηται εἰς τὸ ἐδώλιόν του... Ὦ τί εὐτυχία!.. Ἀφίνει τὴν γῆν καὶ ὑψώνεται σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸν ἀέρα. Πόσον δυνατὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά του!.. Φανταζεται τώρα ὅτι δοκιμάζει τὴν ἐφεύρεσίν του ἐνώπιον κανενὸς ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐγκρίνῃ καὶ θὰ τῷ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν νίκην τῶν Γαλλων. Δὲν συλλογίζεται πλέον τὴν δόξαν, συλλογίζεται μόνον τὴν εὐτυχίαν τῆς θυσίας, τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος, καὶ αὐτὸ τὸν κάμνει ἄλλον ἄνθρωπον.

Βυθισμένος ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ ὄνειρόν του, δὲν εἶδεν ἀμέσως ἕνα μαῦρον σημεῖον, τὸ ὁποῖον πετᾷ ἀπὸ πάνω του. Σηκώνει ἐν τούτοις τὸ κεφάλι καὶ πρὸς στιγμὴν διστάζει... Τὸ μαυράδι ἐκεῖνο τὸν ἀνησυχεῖ, διότι δὲν διακρίνει καθαρὰ τί εἶνε. Ἐπιτέλους βλέπει νὰ κινοῦνται δύο πτέρυγες. Εἶνε ἀετός!

Κατ' ἀρχάς, τὸ πτηνὸν αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Καὶ ὅμως εἶνε βασιλικὸς ἀετός, τοῦ ὡραιοτέρου εἴδους, τοῦ ὁποίου αἱ πτέρυγες ἡπλωμέναι, καλύπτουν διάστημα τριῶν σχεδὸν μέτρων.

Τὴν προσοχήν του ἔχει ἑλκύσῃ ὁ ἀεροπόρος, τὸν ὁποῖον ἐκλαμβάνει ἴσως ὡς πτηνὸν ἄλλου εἴδους, παράδοξον, ἀλλόκοτον· θέλων δὲ ν' ἀπαλλαχθῆ τοῦ ἐπιφόβου τούτου ἀντιζήλου, ὁ ὁποῖος θὰ τῷ διαμφισβητήσῃ βέβα α τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀέρος, ἐφορμᾷ ἔξαφνα καὶ ἐπιπίπτει ἐναντίον του.

Ὁ δυστυχὴς Κακοκέφαλος βμέπει τὸ κίνημα τοῦ ἐχθροῦ του καὶ ἐνῷ πρὸ μιᾶς ἀκόμη στιγμῆς ἐμακάριζε τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐφευρέσεως, τώρα δὲν σκέπτεται ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ προφυλάξῃ τὴν ζωήν του.

Ἀντὶ παντὸς ὅπλου, δὲν ἔχει παρὰ ἕνα μαχαῖρι, καὶ αὐτὸ πάλιν δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ μεταχειρισθῆ παρὰ μὲ τὸ ἀριστερὸν χέρι, διότι τὸ ἄλλο κρατεῖ τὸ τιμόνι καὶ ἂν τὸ ἀφίσῃ μίαν στιγμήν, κινδυνεύει νὰ κρημνισθῆ. Ἁρπάζει λοιπὸν τὸ μαχαῖρι, ἐνῷ ὁ ἀετὸς εἶνε τώρα ἐκεῖ, σχεδὸν ἐπάνω του. Οἱ φοβεροί του ὄνυχες βυθίζονται εἰς τὰ πανιὰ καὶ τὰ ξεσχίζουν. Τὰ πτερὰ δὲν εἶνε πλέον εἰς θέσιν νὰ κρατοῦν εἰς τὸν ἀέρα τὴν ἐξηρθρωμένην μηχανήν.

Ἐν τούτοις, ὁ ἐφευρέτης δικτηρεῖται ἀκόμη μετέωρος. Δὲν πίπτει, διότι οἱ ὄνυχες τοῦ ἰσχυροῦ πτηνοῦ συγκρατοῦν τὸ ξύλινον ἐδώλιον. Αἰσθάνεται ὅτι ὁ ἀετὸς τὸν ἀπάγει. Ἀλλὰ ποῦ; Πρὸς τοὺς ἀπροσίτους ἐκείνους βράχους, βέβαια, ὅπου ἔχει τὴν φωλεάν του, καὶ τοῦτο μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν ξεσχίσῃ καὶ νὰ τὸν καταφάγῃ.

Ἀφίσας τὸ ἄχρηστον πλέον τιμόνι, ὁ Κακοκέφαλος πιάνει τὸ μαχαῖρι μὲ τὸ δεξί. Ἀλλ' ἡ θέσις του εἶνε τόσον κρίσιμος, μὲ τόσον κόπον κρατεῖ ἣν ἰσορροπίαν, ὥστε δὲν κατορθώνει ἄλλο, παρὰ νὰ πληγώσῃ τὸ πτηνὸν ἐλαφρότατα. Τὰ κτυπήματα αὐτὰ ἐξερεθίζουν τὸν ἀετόν, ὁ ὁποῖος βυθίζει τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὰς σάρκας τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀλλὰ τότε αὐτός, μὲ ἀπεγνωσμένον κίνημα, τὸν κτυπᾷ δυνατά.

Ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν πληγώνεται θανασίμως καὶ οἱ γαμψώνυχοι δάκτυλοί του παραλύουν. Ἀλλοίμονον! αὐτοὶ μόνον ἐκρατοῦσαν τὴν μηχανὴν εἰς τὸν ἀέρα καὶ, ἐνῷ ὁ ἀετὸς πίπτει αἱμοσταγὴς ἐπάνω εἰς ἕνα βράχον, ὁ ἐφευρέτης κρημνίζεται εἰς ἕνα βάραθρον, καὶ τὸ σῶμά του ξεσχίζεται ἀπὸ τὰς μυτερὰς πέτρας. Ὁ δυστυχὴς ἀποθνήσκει, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ μακροχρόνιον ὄνειρόν του ἐφαίνετο πραγματοποιούμενον.

* * *

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἑπομένου ἔτους, μερικοὶ νεαροὶ *ἀλπινισταί*, σκύψαντες ἄνωθεν ἑνὸς βαράθρου, διὰ νὰ κόψουν ἓν σπάντιον ἀνθύλλιον, φυόμενον εἰς τὸ χεῖλός του, εἶδαν τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχοῦς Κακοκέφαλου. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ συνήθους δυστυχήματος τῶν βουνῶν· ἀλλ' ἅμα, μὲ πολλοὺς κόπους, κατώρθωσαν νὰ ἀνασύρουν εἰς τὸν βράχον τὰ νεκρὰ ἐκεῖνα λείψανα, τὰ ὁποῖα περιπεπλεγμένα εἰς τοὺς τροχοὺς μιᾶς μηχανῆς καὶ συνεπέραναν εὐκόλως, ὅτι εἶχον ἐμπρός των κάποιον ἄγνωστον ἐφευρέτην, ὁ ὁποῖος εἶχεν εὕρῃ τὸν θάνατον, πρὶν προφθάσῃ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν τῆς ἐφευρέσεώς του.

Τῷ ἔσκαψαν εὐλαβῶς ἕνα τάφον παρὰ

τοὺς πρόποδας τοῦ ἰδίου ἐκείνου βράχου, καὶ μεταδώσαντες τὴν εἴδησιν εἰς τὸ χωρίον, ἔκαμαν τοὺς χωρικοὺς νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ ἐρευνήσουν τὸν ἔρημον οἰκίσκον τοῦ νεκροῦ. Ἐκεῖ εὗραν μερικὰς σημειώσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔμαθαν τὰ ὄνειρα καὶ τὴν φιλοπατρίαν τοῦ παρεγνωρισμένου συντοπίτου των. Ἀπὸ τότε ὡμιλοῦσαν διὰ τὸν Κακοκέφαλον μὲ περισσότερον σεβασμόν.

(Cl. Leclerc) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΡΗΝΗ Κ' ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΕΓΑΛΗ εἴδησις τῆς ὑπογραφῆς τῆς εἰρήνης, ἔφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ δειλινὸν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς, 26 Ἰουλίου. Ἀμέσως διελαλήθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν διὰ τοῦ κρότου τῶν τηλεβόλων, τὰ ὁποῖα συνώδευσαν ἀμέσως πυροβολισμοὶ καὶ κωδωνοκρουσίαι.

Συγχρόνως ἀνεπετάσθησαν αἱ σημαῖαι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς νίκης, ἡ πόλις ἐφωταγωγήθη καὶ ὁ λαὸς ἐξεχύθη εἰς τοὺς δρόμους μὲ ζητωκραυγάς, μὲ ἀλαλαγμούς, μὲ τραγούδια. Ἔγεινε πάλιν τὸ ἴδιον χαρμόσυνον πανηγύρι, μὲ τὸ ὁποῖον ἐχαιρετίσθησαν ἡ ἄλωσις τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ πτῶσις τοῦ Μπιζανίου καὶ ἡ ἄλωσις τῶν Σερρῶν,—τὰ τρία μεγάλα γεγονότα τοῦ διπλοῦ πολέμου, τὰ ὁποῖα ἐωρτάσθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ «κανονιές». Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἡ χαρὰ ἦτο βαθυτέρα, μεγαλητέρα. Τὴν ἔβλεπες εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα ζωγραφισμένην ζωηρότερα. Καλὸς καὶ ὁ πόλεμος, ἀναγκαῖος καὶ κάποτε ποθητός. Ἀλλὰ πάντα καλλιτέρα καὶ ποθητοτέρα ἡ εἰρήνη! Εἶνε δῶρον Θεοῦ, εὐλογία οὐράνιος, καὶ τὴν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος περισσότερον ὅταν ἔρχεται μετὰ τὰ δεινὰ ἑνὸς φρικώδους πολέμου,—καὶ ποῖος πόλεμος δὲν εἶνε φρικώδης, ἐκτὸς ἴσως ἐκείνου ποῦ ἔκαμεν ἡ Ρουμανία μὲ τὴν Βουλγαρίαν;—ὅπως ἡ γαλήνη μετὰ τὴν τρικυμίαν καὶ ἡ αὐγὴ μετὰ τὴν ζοφερὰν νύκτα.

Ἡ ἐμπόλεμος κατάστασις διήρκεσεν ὁλόκληρον σχεδὸν ἔτος. Ὄχι μόνον δεινός, ἀλλὰ καὶ σχετικῶς μακροχρόνιος ὁ πόλεμός μας. Καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ ὅλην τὴν χαρὰν ποῦ τοῖς ἐπροξενοῦσαν αἱ νίκαι μας,—νίκαι ὅμως ἀκριβὰ πληρωμέναι,—ἤρχισαν νὰ εὑρίσκουν πολὺ τὸ χυνόμενον αἷμα καὶ νὰ ἐπιθυμοῦν τὴν εἰρήνην, τὴν ἡσυχίαν, τὴν τακτικὴν ζωὴν τῆς εὐλογημένης ἐργασίας. Διὰ τοῦτο ἡ ὑπογραφὴ τῆς εἰρήνης ἐπροκάλεσε χαρὰν μεγαλητέραν. Καὶ ἀκόμη διότι ἦτο μία εἰρήνη εὐτυχής, ἔνδοξος διὰ τὴν Ἑλλάδα, τῆς ὁποίας ἀντημείφθησαν πλουσίως αἱ θυσίαι. Σήμερον ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶνε μόνον διπλασία κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν πληθυσμόν, ἀλλὰ κ' ἑκατονταπλασία κατὰ τὸ γόητρον. Ὁ πόλεμος αὐτὸς τῆς ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ δείξῃ εἰς τὸν κόσμον ὅλας τὰς ἀρετὰς τοῦ λαοῦ της καὶ τοῦ στρατοῦ της. Ἀναγνωρίζεται καὶ θαυμάζεται ὄχι μόνον ὡς γενναία, ὡς ἡρωϊκή, ἀλλὰ καὶ ὡς πολιτισμένη, Ἡ ἰσότης, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀνεξιθρησκεία, ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία ποῦ βασιλεύει εἰς ὅλας τὰς ὑπ' αὐτῆς ἀνακτηθείσας χώρας,—ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἀγαλλίασις τῶν κατοίκων, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος,—ἀποτελεῖ διὰ τὴν Ἑλλάδα δίπλωμα τιμῆς, τὸ ὁποῖον βεβαιότατα δὲν ἀπέκτησεν ἡ ἀντίζηλος Βουλγαρία. Καὶ αὐτὸ εἶνε σπουδαιότερον ἀπὸ τὰς νίκας. Ἀνακτᾷ τὰς χώρας της ἡ Ἑλλάς. ἀλλὰ διὰ νὰ κάμῃ τοὺς κατοίκους των εὐτυχεστέρους ἀφ' ὅ,τι ἦσαν πρίν. Κατακτᾷ ἑλληνικὰς χώρας καὶ ἡ Βουλγαρία, ἀλλὰ διὰ νὰ τυραννήσῃ μὲ τὸν βαρβαρώτερον τρόπον ὅλους τοὺς μὴ Βουλγάρους κατοίκους.

Οἱ Τοῦρκοι, οἱ Ἑβραῖοι, ἀκούουν Βούλγαρον καὶ φεύγουν. Ἀκούουν ὅμως Ἕλληνα καὶ τρέχουν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν ὡς ἐλευθερωτήν, ὡς σωτῆρα. Ἀρκεῖ μόνον νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ εὐχαριστήρια, τὰ ὁποῖα στέλλουν καθημερινῶς οἱ Μουσουλμᾶνοι καὶ οἱ Ἰσραηλῖται τῶν νέων μας ἐπαρχιῶν πρὸς τὸν νέον Βασιλέα των Κωνσταντῖνον, διὰ νὰ ἰδῇ πόσον εἰλικρινὴς εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη των. Μὲ τὰς νίκας τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου της, μὲ τὴν ὑπέροχον μορφὴν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Βασιλέως της, καὶ προπάντων μὲ τὴν δικαιοσύνην τῆς στρατιωτικῆς καὶ πολιτικῆς της διοικήσεως, τὸ γόητρον τῆς Ἑλλάδος εἶνε σήμερον τόσον ἰσχυρὸν εἰς ὅλην τὴν Χερσόνησον, ὥστε καὶ χωρὶς ἐπίσημον ἀναγνώρισιν, ἡ Ἑλλὰς ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Βαλκανικῆς, διότι θεωρεῖται σήμερον τὸ πρῶτον μεταξὺ τῶν ἀντιζήλων Κρατῶν.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς εἰρήνης, ποῦ ἀρχίζει τώρα,—καὶ ἂς εὐχηθῶμεν νὰ εἶνε μακρὰ καὶ ἀδιατάρακτος,—ἡ Ἑλλὰς θὰ ἐργασθῇ μὲ ὅλας της τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ φανῇ ἀκόμη περισσότερον ἄξια τῆς παγκοσμίου ἐκτιμήσεως. Κάθε Ἕλλην ἔχει τώρα τὴν ὑποχρέωσιν, ἐπιδιδόμενος μὲ ζῆλον εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, νὰ ὑπερβάλλῃ τὸν ἑαυτόν του. Καὶ οἱ Ἑλληνόπαιδες ἐπίσης, συναισθανόμενοι ποίας πατρίδος θὰ γίνουν μίαν ἡμέραν πολῖται ἢ στρατιῶται, ὀφείλουν τώρα νὰ εἶνε ἀκόμη καλλίτεροι, φρονιμώτεροι καὶ ἐπιμελέστεροι.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἕνα χέρι

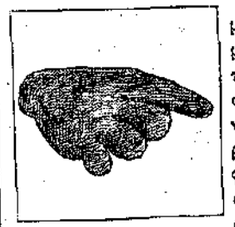

Τὸ χέρι αὐτὸ μᾶς δείχνει... μὲ τὸ δάκτυλον, πόσον ἰδιότροπα σχήματα λαμβάνουν κατὰ μίαν φορὰν αἱ ρίζαι τῶν φυτῶν. Διότι δὲν εἶνε παρὰ μία ρίζα ραδικιοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὸν κ. Μπέξερ ἀπὸ τὸ Νῆμαρκ, τοῦ Νοττιγκαμοχάϊρ τῆς Ἀγγλίας.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίου Πυροβολητοῦ

ΜΙ	ΝΑ	ΝΙΩ
ΠΥ	ΤΕΡ	ΡΑΙ
ΤΗΣ	ΛΑΜ	ΚΡΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν προσώπων ἑνὸς μυθιστορήματος τῆς «Διαπλάσεως».

β'.) Ἐπανόρθωσις λέξεων

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου

ΦΕΛΣΕΑ, ΤΣΑΟΚΡ, ΟΟΚΥΣΣΙΡ

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ ἀνωτέρω γράμματα, σχηματίσε τρία ὁμοειδῆ οὐσιαστικά.

γ'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡμιολίας

B..n m.l ac..is, n. pr...te j....s.

Νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ γαλλικὴ αὐτὴ παροιμία.

Λύσεις τοῦ 34ου φύλλου

α'.) Τὰ γυαλιὰ τῆς γιαγιᾶς ἀπατελοῦνται ἀπὸ τὸ μανικέτι της καὶ ἀπὸ τὸ ἄκρον ἑνὸς ξύλου τῆς ἑστίας.—β'.) Σεισοπυγίς, Κορώνη, Χελιδών, Ταώς, Κορυδαλός.—γ'.) Reponse: Celui qui a la plus grosse tête.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Τώρα ποῦ βρίσκομαι στὴν ἐξοχή, τὶς πιὸ εὐχάριστες στιγμὲς τὶς περνῶ, ὅταν κατὰ τὸ δειλινό, ἔρχομαι καὶ κάθομαι στὴν ἀκροθαλασσιά. Εἶναι μαγευτικότατο.

Ἀπὸ πάνω μου ὑψώνεται ἕνα μεγάλο βουνό, κατάφυτο ἀπὸ δένδρα. Τὰ τζιτζίκια, ὀτὰ κλαριά, τραγουδοῦν ἀμέριμνα. Τὰ πουλάκια πάλι, καθισμένα πάνω, ψάλλουν τὸ πιὸ ἁρμονικό τους τραγοῦδι. Τί ὡραῖα! Λὲς καὶ γιὰ μένα γίνεται αὐτὴ ἡ συναυλία!

Ἐμπρός μου πάλι, ξαπλώνεται πλατειὰ ἡ θάλασσα. Τρία καραβάκια, σὰν δελφίνια, σχίζουν τὰ γαλανά της τὰ νερά. Τί ὤμορφα ποῦ εἶνε! Σὰν γλάροι φαίνονται ἔτσι ποῦ εἶνε μακρυά.

Ὁ ἥλιος ἀρχινᾷ νὰ βουτᾷ στὴ θάλασσα καὶ τὸ μέρος ὅλο παίρνει ἕνα κόκκινο-κόκκινο χρῶμα. Θέαμα ἐξαίσιο! Πῶς ἤθελα νὰ μὴ τελείωνε ποτέ. Μά, νά! Ὁ ἥλιος ἐβούτησε ὁλόκληρος, καὶ τὸ σκοτάδι ἀρχινᾷ νὰπλώνεται στὴ γῆ. Θέλω νὰ μείνω ἀκόμα πολύ, νὰ ῥεμβάσω κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μὰ φοβοῦμαι μήν ἀνησυχοῦν στὸ σπίτι γιατί ἀπόψε ἀργησα πολύ. Μὲ λύπην μου λοιπὸν παραιτῶ αὐτὴ τὴν ὠμορφιά, καὶ φεύγω, γιὰ τὸ σπίτι.

Ἡρωϊκὴ Σάμος

ΤΟΡΠΙΛΛΕΣ

(Ἡ Σκηνὴ τὴν ἡμέρα τοῦ ναναγίου τῆς Νεβάδας εἰς ἕνα χωριὸ τῆς Σμύρνης.)

Ἡ Κοκκώνα Μαριγώ:—Καλὲ τί μοῦτρα κατεβασμένα εἶν' αὐτά; οὔτε καλησπέρα νὰ μὴ λές; Μπάς βουλήξανε τὰ καράβια σου;

Ὁ Κὺρ Γιάννης:—Σὰν νὰ τῶξερες! ἐδῶ βαπόρια βουλᾶνε καὶ σὺ κάθεσαι στὴν ἡσυχιά σου, πλέκοντας τὴν κάλτσα σου; Τόσος κόσμος χάθηκε ἄδικα!

—Εὐαγγελίστρα μου! καὶ πῶς γίνηκε πάλι αὐτὸ τὸ κακό;

—*Νά, ἀπὸ τὴς τορπίλλες ποῦ βάλανε* μπρὸς 'στὸ κάστρο.

—Πῶς τῆς εἶπες; τορπίλλες, καὶ τεῖναι πάλι ἐτοῦτα;

—Νά, κᾶτι πράματα μέσ' τὴ θάλασσα. νὰ,πῶς νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς—[βγάζει μιὰ μελτζάνα ἀπ' τὸ καλάθι καὶ τὴν δείχνει)—σὰν αὐτὴ ἐδῶ τὴ μελτζάνα, μὰ πιὸ μεγάλα, πάρα πολὺ πιὸ μεγάλα, καταλαβαίνεις πιά. Κι' ὅπως ἡ μελτζάνα εἶναι γεμάτη μὲ σπόρο, τὰ παραγεμίζουνε κι' αὐτὰ μὰ κᾶτι ποῦ πέρνει φωτιά. Ἕνα τελλάκι βγαίνει ἀπ' αὐτὴ τὴ μελτζάνα καὶ τὸ βαπόρισ.ἂν ἀκκουμπίσῃ ἐπάνω, πετιέται στὸν ἀέρα. Καὶ Θεὸς σχωρέσ' πιὰ ἐκεῖνοι ποῦνε μέσα!

—Ἀκοῦς ἐκεῖ, βάνουνε λέει μελτζάνες καὶ πετοῦν βαπόρια στὸν ἀέρα!

—Μὰ ὄχι, καλὲ, μελτζάνες! ἄ μὰ χονδρὸ κεφέλι ποῦ τῶχεις! τορπίλλες σοῦ λέγω.

—Ἀμ' ἂν εἴχανε ὅλοι χονδρὰ κεφάλια, νὰ μὴ βρίσκουνε τέτοια πράμματα,δὲν θὰ σκοτωνούτανε τόσος κόσμος στὰ καλὰ καθούμενα, ἄδικα!

Δύναμις τῆς Θελήσεως

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Φέρετε νέα πάλι κλωνάρια
Ἀπ' τὴν δαφνοσπαρμένη χώρα
Νὰ σ'ἐψωμε τὰ παλληκάρια
Ποῦ πάλαιψαν ὡσὰν λεοντάρια
Ὧς τὴν στερνὴ τῆς ζωῆς τους ὥρα!

Φέρτε γι' αὐτοὺς ποῦ ἔχουν πεθάνει
Γιὰ τὴν γλυκειὰ Μακεδονία,
Εἰς τὸ Κιλκίς, τὴν Δοῖράνη,
Πάλι ἕνα φύλλο δὲν θὰ φθάνει
Στῶν χρόνων μας τὴν ἱστορία.

Ἡρώων νεκροί! Τί περηφάνεια
Ποῦ πρέπει νἀχῃ ἡ Πατρίδα!
Πόσα σᾶς πρέπουνε στεφάνια,
Πόσα σᾶς πρέπουνε λιβάνια,
Ἄξιοι ἐγγονοὶ τοῦ Λεωνίδα!

Ἀταφοι· ἐδῶ κ' ἐκεῖ πεσμένοι
Μέσα σὲ λάκκους καὶ σὲ βράχους
Ὦ! Ἥρωες σκοτεινιασμένοι,
Σᾶς βλέπει ἡ Ἑλλὰς μεγαλωμένη
Καὶ κλαῖει ἐσᾶς, ἐσᾶς μονάχους!

Κῦμα

ΠΟΛΕΜΟΣ...

«Παιδάκι μου, λέει ἡ γρηοῦλα, ποῦ βγαίνει τὸ δειλινὸν νὰ καθήσῃ λίγη ὥρα 'στὴ δροσιά· εἶνε πολλοὶ νεκροὶ καὶ πληγωμένοι τούτη τὴ φορά· εἶνε ἄπειροι, ἀμέτρητοι· καὶ πῶς τοὺς λυπᾶμαι... πῶς τοὺς λυπᾶμαι! Τὰ καλύτερα παληκαράκια! Τὰ καλύτερά μας παιδιὰ τἄσφαξε ὁ Βούλγαρος, ποῦ νὰ μή..... νὰ μὴ σώσῃ...»

«*Ἔχεις κανένα παιδὶ 'στὸν πόλεμο,* κυροῦλα;» «—Ἐγὼ μονάχα εἶμαι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο; Τόσα μιλλιούνια ἄλλες μαννάδες, κάνκε ἡ καρδούλα τους 'στὸν πόλεμον αὐτό! Ὄχι, δὲν ἔχω παιδὶ 'στὸν πόλεμο! Δυό εἶχα καὶ τά 'πῆρε ὁ Χάρος, καὶ 'πομείναμε ἐγὼ καὶ 'κεῖνος ὁ γέρος.... ἔχ....θεοῦ θέλημα...»

Ὁ πατριωτισμὸς τῆς διπλανῆς γρηοῦλας ἐξανέστη. Παράτησε τὴν κάλτσα καὶ τὴν ἠρώτησε.

«—Κι' ἂν εἶχες παιδί, θὰ τἄφινες νὰ πάῃ 'στὸν πόλεμο;» «—Στὸν πόλεμο; Θεοὺς φυλάξοι. Στὸ μακελλειό, τὸ παληκάρι μου; νὰ τὸ σκοτώσω μὲ τὰ χέρια μου, τάχατε; Νὰ γίνω φόνισσα;» Ὁ μόρτης, ποῦ εἶχε καθήσῃ δίπλα των, ἀπεφάσισε νὰ τὰς συμβιβάσῃ μὲ τὴν γνώμην του:«—Ἄ,κυρά εἶπε.Ἤθελες νἀρχόντανε 'δῶ ὁ κομιτατζῆς νὰ σ' ἔσφαζε καὶ νὰ σ' ἔριχνε 'στὴν καταβάθρα; » —«Ἄχ....ἀλλοίμονο παιδί μου.... ἦρθε ὁ καιρὸς ποῦ θὰ κολυμπήσῃ τὸ μοσκάρι 'στὸ αἷμα, κατὰ πῶς λέει ὁ Ἀγαθάγγελος. Ἀλλὰ ὁ κόσμος σκοτώθηκε, τρομάρα τους, τὰ παιδιὰ ὅλα... Πατρίδα ναί, μὰ ὄχι παραπάνω.Ρημάξαμε. Μπάμ καὶ μπουμ μονάχα. Πήραμε χῶρες καὶ πολιτεῖες καὶ χωριά. Δὲν λένε χαλάσματα καλύτερα; Ἄμ ἔμεινε πέτρα σὲ πέτρα;»—«Τί νὰ κάνωμε; δὲ βλέπεις καὶ ὁ Θεός, ποῦ τοὺς πάει καλά; τόσο αἷμα χύθηκε καὶ πάλι τίποτα δὲν ἔγινε, ὅλα σχεδὸν θὰ τὰ πάρουνε πάλι. Καὶ οὔτε οἱ μισοὶ ἀπό μᾶς σκοτωμένοι....»

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ 'πέρασε μιὰ ἄλλη γρηοῦλα, ἡ κυρά-Μαργαρώ. «—Καλησπέρα σας.» «Ὥρα καλή! Τί νέα;» «Τί νέα; πόλεμος. Κακὰ καὶ μαῦρα. Σκοτώθηκε ὁ Παναγιωτάκης, ὁ 'Αντρέας.» «Ὁ Παναγιωτάκης;;;. Ἄχου! Μαύρη μάννα του! Θὰ τρελλαθῇ. Ἄει 'στὸ καλὸ πιά!» «Ποιὸς καλέ;» ἔκανε μισοσαστισμένη ἡ ἄλλη γρηοῦλα. Τί λέτε;» «Ὁ 'Αντρέας, τῆς Κυραθανάσενας καλέ! Ὁ πλαγιάς μου. Καὶ ἤτανε χρυσὸς ὁ κακόμοιρος, λεβέντης. Κορμοστασιά! Στὴν πρώτη γραμμὴ πολέμησε.» «Πῶ... πῶ. Καὶ πῶς θὰ τῆς τὸ ποῦνε τώρα;» Καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν γραιῶν, ἔτρεξαν δύο μικρὰ δάκρυα, τὸ πρῶτον μνημόσυνον τοῦ νέου ἥρωος, τοῦ ἀγνώστου,μέσα εἰς ἄλλας ἀγνώστους ἡρωϊκὰς ἑκατόμβας.

Τέλλος Ἄγρας

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Κάποτε, εἰς συναναστροφὴν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Βολταίρου, οἱ κεκλημένοι, ὁμιλοῦντες περὶ κλεπτῶν, ἀφηγήθησαν τὰ ὅσα ἕκαστος ὑπέστη ἀπὸ κλέπτας.

Ὅλοι εἶχον ἀφηγηθῆ ἀπὸ μίαν ἱστορίαν, μόνος δὲ ὑπελείφθη ὁ Βολταῖρος, ὅστις παρακληθεὶς ν' ἀφηγηθῇ καὶ αὐτός, εἶπε: — Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι εὑρέθηκα κάποτε ἀντιμέτωπος ἑνὸς κλέπτου, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐφοβήθην. Ἦτο δεμένος καὶ περιεστοιχίζετο ἀπὸ χωροφύλακας.

Ποιμενικὴ Φλογέρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μία στατιστικὴ τοῦ Κουφιοκεφαλάκη.

Σημειώνει τακτικὰ ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας τὰ ὀνόματα ὅλων ὅσοι παντρεύονται, διὰ νὰ ἴδῃ, λέγει, ἂν εἰς ἕνα χρόνον παντρεύωνται περισσότεροι ἄνδρες ἢ γυναῖκες.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

* * *

Ὁ θεῖος Λάμπρος κάμνει ἐπίσκεψιν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Τοτοῦ.

Τοτός: — Μοῦ ἔφερες, θεῖέ μου, καραμέλες;

Ὁ θεῖος: — Ναί, παιδί μου, ἀλλὰ θὰ σοῦ τὴς δώσω ἅμα φύγω.

Τοτός: — Τότε φύγε καὶ δός μου τες!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθρας τῶν Σπετσῶν

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 139ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 139ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου, πωλουμένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει πρῶτα νὰ στείλουν 1 φρ. διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιούτου Χάρτου τῶν Λύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἐπιτρέπεται νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον —αὐτῶν δωρεάν,—καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφια των, οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μ' ἓν δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἀγοραστὰ εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ συνοδεύουν κάθε των λυσόχαρτον μὲ γραμματόσημον εἰκοσάλεπτον.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, περὶ ἀπονομῆς τῶν βραβείων, ἰσοτίμων κτλ. εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' (φύλ. 1,) καὶ πρέπει νὰ τοὺς ἀναγνώσετε μὲ προσοχήν.

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ Ϛ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 1ην Αὐγούστου 1913.

«Ο,ΤΙ μοῦ ἀρέσει καὶ μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὰ κάμω, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ τὸ κατορθώσω.» Αὐτὴ ἡ φράσις ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Σαρανταπόρου* μοῦ κάμνει ἐντύπωσιν. Σημαίνει ὅτι ἡ μικρὰ μου φίλη ἔχει θέλησιν. Καὶ αὐτὸ εἶνε μέγα προτέρημα.

Ἡ *Δοξαμένη Ἑλλὰς* ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ εἰς τὰ γυναικεῖα μπάνια. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου ἐνεθυμήθη τὸ «Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει», καὶ ἐνῷ ἐπεκαλεῖτο τὸν Θεόν, ἐλινοῦσε συγχρόνως χέρια καὶ πόδια, ἕως ὅτου ἔτρεξεν ἕνα κορίτσι καὶ τὴν ἔσωσε. Τί περιπέτεια!..

Ναί, δυστυχῶς, *Πυγμαλίων*, ἐπιδημία... μεταξεταστέων εἰς τὰ μαθηματικά. Καὶ ὅμως τώρα τὰ μαθηματικὰ χρειάζονται περισσότερον, ποῦ εἶνε ἔλλειψις ἀξιωματικῶν καὶ εἰς τὰς στρατιωτικὰς Σχολὰς θὰ δέχωνται πολλοὺς μαθητὰς κάθε χρόνον— ὑπὸ τὸν ὅρον, ἐννοεῖται, νὰ ξεύρουν μαθηματικά. Οἱ Ἑλληνόπαιδες *λοιπὸν πρέπει* νὰ ἐπιμεληθοῦν εἰς αὐτὸ τὸ μάθημα, ποῦ τοῖς ἀνοίγει μίαν τόσον ὡραίαν θύραν.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, *Γενναιόψυχε Ἑλληνίς*, καὶ χαίρω διὰ τὰ προτερήματα τῆς νέας μας φίλης, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ διαπρέψῃ. Ναί, ἡ ἔκπληξίς μου εἶνε πολὺ εὐχάριστος ποῦ σὲ βλέπω τώρα τακτικὴν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν, καὶ εὔχομαι νὰ ἐξακολουθήσῃς.

Μ' ἀφοῦ δὲν ξέρῃς νὰ ζωγραφίσῃς,*Ἥρω τῆς Ἄθρων*, πῶς θέλεις νὰ κάμῃς δίκγημα μὲ εἰκόνες; —Ναί, φαίνεσαι ἀντάξιός των. Καὶ ἔτσι, νὰ μοῦ γράψῃς κάπου-κάπου καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ξεσπαθώματος.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία, Δοξαμένο 1912* (θὰ τὰ ποῦμε ἄλλοτε, διότι σήμερον δὲν εὐκαιρῶ,) *Βαλκανικὴ Συμμαχία, Νιόβη* καὶ *Φάων*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ζήτω» τοῦ *Φάωνος*·—«Οἱ ἥρωες» τῆς *Νιόβης*·—«Μία μικρούλα» τῆς *Νησιωτοπούλας*·—«Τὸ νηὸ φεγγάρι» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*·—«Εἰρήνη» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*· — «Ἕνα παράδειγμα» τῆς *Κυπριακῆς Ἀκτῆς*·— «Ἀπὸ τὰ Μ. Μυστικὰ» τῆς *Ἀναστηθείσης Ἠπείρου*· — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὰ δύο σῦκα» (ἐδημοσιεύθησαν καὶ ἄλλοτε·) — «Ὑπερεκχείλισις» (κακογραμμένον·) — «Ἡ κυδωνιὰ» (παράκαιρον·) — «Ἐξοχικὸς περίπατος» (δυσανάγνωστον·)—«Στὴ Γαλανόλευκη» (ἄτεχνοι στίχοι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Στενὰ τῆς Κρέσνας, κ. *Σμυρναῖος*, ἀ. (Σ. Β.) *Ἄστρον τῆς Δόξης*, ἀ. (Σ. Ν. Ρ.) *Στέφανο στὴ Γαλανή μας*, ἀ. (Θρίαμβος) *Τσιγκούνης Πιταούλης*, ἀ. (Θρίαμβος) *Ἀρχικυμπούρας*, ἀ. (Θρίαμβος) *Αὐτοκράτειρα τῆς Τρέλλας*, κ. (Θρίαμβος) *Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας*, ἀ. (Θρίαμβος) *Ἀρχιμαέστρος τῶν Γαϊδάρων*, ἀ. (Θρίαμβος) *Δὸν Βίδας Καπουκίνος*, ἀ. (Θρίαμβος).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Δαφνοστεφὴς Νίκη (0) μὲ *Γλυκοχάραμα, Δάκρυ τοῦ Πόνου, Γαλήνην, Χρυσαλλίδα τοῦ Κάμπου.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἡρωϊκὴν Σάμον* (βραβεῖον ἔστειλα· εἶπα εἰς προηγούμενον φύλλον διατί αὐτοὶ ἐτέθησαν ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ·) *Μαρουδιὼν Χ. Σ.* (βραβεῖον ἔστειλα· περίεργος σύμπτωσις, τίποτε ἄλλο·) *Νικηφόρον Ἑλληνα* (ναί, ἀλλὰ νὰ σημειώνῃς καὶ τὴν λύσιν·) *Λουδοβίκον Μπετόβεν* (ναί, κάθε ἀριθμὸς εἶχε μία λύσις· ὥστε ἐν Μαγ. Γράμμα κ. χ. μὲ πέντε λέξεις, ἔχει πέντε ἀριθμοὺς καὶ λογαριάζεται ὡς πέντε λύσεις, ἄν, ἐννοεῖται, εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς πέντε λέξεις· διότι εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ μόνον δύο-τρεῖς, καὶ τότε τοῦ σημειώνω μόνον δύο-τρεῖς λύσεις·) *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως* (θὰ εἴπῃ εἰς τὸ *Ξανθὸ Διαβολάκι*, ὅτι πρὸ δύο μηνῶν τοῦ ἔστειλες τετράδιον καὶ ἀκόμη περιμένεις ἰδικόν του·) *Σημαιοφόρον Ἑλληνα* (πρὸς τὸ παρὸν ἔχω ἀρκετάς, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ λάβῃς τὸν κόπον·) *Εὔθυμον Βοσκοπούλαν* (δὲν εἴμεθα καὶ πολὺ μακρυὰ· εἰμπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς κάθε δεκαπέντε·) *Διονύσιον Α. Π.* (τώρα ποῦ τὸ ξεύρω, ἔνοια σου· ὅπως ὀρθῶς ἐμάντευσες, ἐνάμισα ὅτι τὸ πρόσωπον ἦτο φανταστικόν, ὅτι ἐπρόκειτο δηλαδὴ περὶ διηγήματος·) *Ἥρωα τοῦ Κιλκίς* (ὄχι, αὐτὸ δὲν πειράζει·) *Γαλάξειαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· βραβεῖον ἔστειλα·) *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ταλαιπωρηθεῖσαν Ἤπειρον* (εἰς ποῖον Διαγωνισμὸν ἔλαβες μέρος; ἂν εἶνε εἰς τὸν τρέχοντα, τἀποτελέσματα δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη·) *Δημοσθένην Σταϊκ.* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Στρατὸν* (βραβεῖον ἔστειλα· δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω, διότι μοῦ τὰ παίρνουν·) *Στεναγμὸν* τοῦ *Ἀνέμου* (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 1940· ἔχεις δίκαιον, τὸ *πηλήκιον* δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν *πέλον*, ὡς ὁ ποκορεστικὸν τοῦ ὁμηρικοῦ *πήλης*—περικεφαλαία· ἑπομένως πρέπει νὰ γράφεται μὲ ἦτα·) *Μεγάλην Ἑλλάδα* (ἔστειλα·) *Ξ. Ν. Ρ.* (Ἴδε εἰς τὰς σημερινὰς *Ἐγκρίσεις* ψευδωνύμων·) *Κρητικοπούλαν* (ὦ, ναί, γιὰ πολὺν καιρό... γιὰ πάντα!) *Τορπιλοβόλλον 11, Μικρὴν Μελαχροινούλαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας γπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην *Αὐγούστου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1918 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκαλείσῃν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, —ἐσαιδήσοτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀφοῦ ἀγοράσταιν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀδελφια των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστάι, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 13ης Ὀκτωβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον δὲν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ.Δ' καὶ 5', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

380. Λεξίγριφος

Θεὰν τὸ ἕνα μου δηλοῖ,
Τὸ ἄλλο ἐργαλεῖον·
Καὶ τῶν Ἑλλήνων ἥρωα
Τὸ ὅλον μου ἀνδρεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Δ. Πίστη

381. Στοιχειόγριφος

Ἡ μὲ τὸ Λ, ἢ μὲ τὸ Ο
Νησάκι εἶμαι ἑλληνικό.
Μ' ἂν μοῦ βγάλῃς τὸ κεφάλι,
Μέγα ὕψωμα προβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος

382. Αἴνιγμα

Τὴν νύκτα, εἰς τὸν οὐρανόν
Ὠιὰ ἰδῆς τὸ ἀρσενικόν μου·
Καὶ τῆς νυκτὸς εἶνε ἀρχὴ
Τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Μυρουδιοῦς Χρ. Σουβαλτζῆ

383. Ψαροκόκκαλον

Ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων αὕτως, ὥστε νἀναγινώσκωνται κατὰ σειράν: πτηνὸν κατοικίδιον, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, διοικητικὴ διαίρεσις, Βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἄνεμος, χώρα τῆς Ἀφρικῆς, φαινόμενον μετεωρολογικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

384. Κυβόλεξον

Τὸ πρῶτον ἂν ζητήσῃς, θὰ εὕρῃς στὰ ποτά.
Τὸ δεύτερόν μου ἥρως ἀρχαίας ἐποχῆς.
Πόλις τῆς Γαλιλαίας τὸ τρίτον μου μικρά,
Καὶ πρόσωπον τὸ ἄλλο τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

385-389. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Τόπος, Κύμη, μύρα, φόρος, μῖτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

390. Ἐπιγραφὴ

Ο Ι Ο
Υ Ι Ε Σ Τ Ι Ν Ε
Κ Π Θ Σ Ο Α Ω Σ Σ Υ Σ
Ε Υ Η Σ Π Η Ο Τ
Μ Λ Ι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

391. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνὸν ἁρπακτικόν.

1, Πέλαγος· 2, Μοῦσα· 3, Οὐράνιον σῶμα. 4, Προφήτης· 5, Ἀργοναύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

392. Μικτὸν

ψγ - ηεα

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Μπαλτατζιόγλου

393. Γρῖφος

Μ	Φελ!
ΘΜΤ	Χρηστὰ καὶ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 20-21

202. Κάμηλος (κά, μῆλος).—203. Γάτα (γά, τά.)—204. Τάγος-λαγός.—205. Ρήγας-γῆρας. 226.

	Α		Ν		
Α	Ρ	Μ		Ω	
		Α			
		Ζ			
		Ο			
	ὕ	Ν	ὦ		
ν		ὶ		ε	
	ὸ		ο		
η		Ο		ς	
	τ	Σ	ὕ		
ε				ς	
	ὁ		ὸ		
ν				ς	

227. ΚΑΛΥΜΝΟΣ (Ἅλυς, Λύκος, ὕμνος, μνᾶ, νομός, οὐλαμός, σῦκον.)— 208-210. 1, Ἄνθρωπος ἀγράμματος ξόλον ἀπελέκητον· — 2, Μάλεὰς δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε· — 3, Μὴ ἐπιλανθάνου τῶν εὐεργεσιῶν.—211. ΕΛΕΝΗ (ΣκΕλία, Ἑλλάς, ΚλΕιώ, κόΝωψ, ΔήμΗτρα).— 212. Εξ ὄνυχος τὸν λέοντα.—213. *Μὴ μὲ λησμόνει.* (Μῖ μέ λι-σμῶ-νεῖ.)

214. Κανάριον (Κανᾶ-Ρίον)—215. Ἴστημι (εἰς τί, μῖ.)— 216. Τίτυς-σῖτος.— 217. Μάϊος-Αἷμος.

218.

Γ		Φ	Α
	Ε	Α	Ι
	Ρ	Α	Ν
Κ	Α	Α	Μ	Α	Ι
	Ο	Ι	Ν
	Ρ	Ν	Ο
Α		Α		Σ

219-220. 1. *Μέρος* μέλος, ἕλος, ὅλος, *ὅλον.* 2. *Πυρά,* παρά, ἀρά, ἀνά, ἄν, ἄς, πᾶς, πῶς, φῶς. —221-226. Διὰ τοῦ Ρ: *πεῖρα, ἅρμα, Ρέα, πόρος, ρίς, ρυή.*—

227. ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ (Ταπεινός, Εἰρήνη, Ρυπαρός, Ψεῦδος, Ἰστυρός. Χαρά, Ὅλον. Ρᾴδιον, Ἥμερος.)—228. Νέοι· τὸ σιγᾶν κρεῖττον ἐστι τοῦ λαλεῖν.—229. *Ὁ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μὴ ποιήσεις.* (Ὡς ἥμισυ - σὲ τέ - ρῷ μῖ πῖ εἰς εις.)

Μικραὶ Ἀγγελίαι

Μικρὰν *Ἀριστοκράτιδα* καὶ *Ἀφελῆ Ξανθούλαν.*—Τί γίνεσθαι; Παρ' ὀλίγον νὰ μὲ φάνε τὰ σκουλήκια· δὲν τοὺς ἔκαμα ὅμως τὴ χάρι καὶ ὑγιαίνω πάλι...

Βολιώτικο Κεράσι *(ΙΓ', 307)*

Δὲν εἶξευρα, *Ἐωσφόρε,* ὅτι καὶ οἱ Σατανάδες πάσχουν ἀπὸ ἀφηρημάδα!!!..ἀλλοιῶς δὲν θὰ σ' ἐρωτοῦσα. Χαιρετίσματα ἐς ὅλους τοὺς συντρόφους.—***Ἀττικὴ Δύσις*** *(ΙΓ',308)*

Τὸν *Ἀήττητον Εὔζωνον* θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὸ νέον του ἀξίωμα, εὔχομαι δὲ πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν μέγαν μετασχηματισμὸν τοῦ ἀγαπητοῦ «Θριάμβου».

Ἀττικὴ Δύσις *(ΙΓ', 309)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΑΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ λαβόντες λαχεῖα τοῦ Συλλόγου μας καὶ μὴ πληρώσαντες αὐτὰ νὰ σπεύσωσι νὰ πληρώσωσι ταῦτα μέχρι τῆς 11 Αὐγούστου, ἄλλως θὰ ἀποκλεισθῶσι τῆς κληρώσεως, τὰ ποτελέσματα τῆς ὁποίας δημοσιευθήσονται εἰς τὸ φύλλον τῆς 17 Αὐγούστου.

Ὁ Γραμματεὺς *(ΙΓ', 310)*

Ἀνταλλάσσω θελτάρια πολεμικὰ ἔγχρωμα, καὶ καλλονάς. Διεύθυνσις: ***Γλυκεῖαν Ἐλπίδα,*** Poste Restante, Τρίπολιν.

Μπαρουτοκαπνισμένη, ἐγὼ ναί· σύ; — *Τσούχτρα,* πῶς τὰ περνᾷς στὸ Δαφνί; —*Ἄγνωστος Χ,* δὲν ἔχω τόσον φόβον· πρόσεχε ἀσθενεῖς σου, ἰδιαιτέρως τὸν Σγούτα καὶ τὸ *Διαόλου Ἐγγόνι.*—***Σατανᾶς*** *(ΙΓ', 312)*

Δὲν ἀνταλλάσσω κάρτες διὰ τῆς «Διαπλάσεως», ἀλλὰ ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν: Ἰουστίνην Τζερμαΐν, Χαλκίδα.—***Τσούχτρα***

Σ' εὐχαριστῶ, *Τέλλε Ἄγρα,* γιὰ τὸ συχωροχάρτι ποὺ μοῦ δίνεις. — *Δύναμις τῆς Θελήσεως,* ὅλην μου τὴν ζωὴν στὸ Δαφνὶ θὰ τὴν περάσω;—***Τσούχτρα*** *(ΙΓ', 314)*

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»

Ἐκπληρῶν τὴν ὑπάρχειαν, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν τοῖς ***ἀγαπητοῖς του συναδέλφοις,*** ἱδρύει ***μεγίστην Διασταλτικὴν ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΝ*** αὐτοκραταρίαν. Εἰς ταύτην λαμβάνει μέρος ***πᾶν ψευδωνυμοῦχον μέλος*** τοῦ συλλόγου. Διοικεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «**ΘΡΙΑΜΒΟΥ**» Διεύθυνσις ἡ αὐτή.

"ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ" ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Αὐτοκράτωρ καὶ ἀρχηγὸς τοῦ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ***κραταιοτάτου θριαμβευτικοῦ*** στρατοῦ ἡ Α. Μ. ὁ **ΑΗΤΤΗΤΟΣ ΕΥΣΩΝΟΣ**. Αὐτοκράτειρα ἡ Α.Μ. ***Αὐτοκράτειρα τῆς Τρέλλας.***

ΑΝΑΚΤΟΡΑ

Αὐλή: Βαρῶνος Δελαπεινάου, Λόρδος τῆς Λόρδας. Κυρίαι τῆς τιμῆς: ***Βασιλοπούλα τοῦ Μιστρᾶ, Κόμησσα Κατιτί.*** Σωματοφυλακή: ***Διάβολος Ξειδάτος, Λέρα τοῦ Διαβόλου, Διαβόλου Κέρατο.***

ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Πρωθυπουργός, ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ *Μέγας* σφραγιδοφύλαξ: ***Ἀδαμάντινος Χαρακτήρ.*** Ὑπουργοί: Στρατιωτικῶν, ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*** Ναυτικῶν, ***Ναυτάκι τῆς Χαλκίδος*** Ἐξωτερικῶν, ***Ὀνειρευμένη Ἑλλάς*** Ἐσωτερικῶν, ***Ἀναστηθεῖσα Ἤπειρος*** Οἰκονομικῶν, ***Τσιγγούνης Πετσούλης*** Παιδείας καὶ Ἐκκλησιαστικῶν, ***Μαγευτικὸν Δάσος*** Πεδέδρος Βουλῆς, ***Μαγευτικὸν Δυκόφως.***

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Στρατηγοί: Κέντρου καὶ Διοικητὴς Α', μεραρχίας, ***Γενναιόψυχος Στρατηλάτης.*** Τοῦ Δεξιοῦ καὶ Διοικητὴς Β' μεραρχίας, ***Στέφανος τὴ Γαλανή μας.*** Τοῦ ἀριστεροῦ καὶ διοικητὴς Γ'. μεραρχίας, ***Σταυραετός.*** Διοικηταί: Δ'. μεραρχίας ὁ συνταγματάρχης Πυροβολικοῦ ***Ὀνειρευμένη Πατρίδα*** Ε'. μεραρχίας ὁ ἀντισυντυγματάρχης Μηχανικοῦ ***Ἀπελευθερωθεῖσα Ἤπειρος.*** Ἀρχηγοί: τοῦ Πυροβολικοῦ ***Ἀρχικουμπούρας,*** τοῦ Ἐπιτελείου ***Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης,*** τῆς Ἐπιμελητείας ταγματάρχης ***Ἑωσφόρος.*** Ἀεροναυτικοῦ στόλου ὑπολοχαγὸς ***Σατανᾶς.***

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

Ναύαρχος: ***Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας.*** Διοικητὴς θωρηκτοῦ «***Θρίαμβος***»: ***Χρυσαετός.*** Ἀσυρμάτου: ***Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός.***

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ἀθῆναι. Πρέσβυς: ***Ἑλληνὶς Μητέρα.*** Γραμματεύς: ***Ἐθνικὸν Ὄνειρον.*** Ἀκόλουθος: ***Ἄσπρος Ἀραπάκος.*** Διερμηνεύς: ***Συμμαχικὸς Στρατός. Πειραιεύς.*** Πρόξενος: ***Ἀττικὴ Δύσις.*** Γραμματεύς: ***Πανελλήνιον Ὄνειρον.*** Διερμηνεύς: ***Δοξασμένη Ἑλλάς. Βόλος.*** Ὑποπρόξενος: ***Ἐν Τούτῳ Νίκα. Ἀλμυρός.*** Ὑποπρόξενος: ***Κῦμα τῆς Γαλανολεύκου.*** Γενικὸς Ἐπιθεωρητής: ***Ἐλπιδοφόρος Ἑλλάς.***

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ἀρχιαστυνόμος, ***Ἀρχιζιζάνιον τῆς Χαλκίδος.*** Φρενοκομεῖον, Διευθυντής, ***Ὀνειρώδες Βάλς.*** Φρενίατρος, ***Ἄγνωστος Χ.*** Νοσοκόμοι, ***Ξανθὸ Διαβολάκι, Κατσαρὸ Σκυλλάκι.***

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Πανεπιστήμιον, Πρύτανις: ***Στὸρ Δόκτωρ Μπαρούτης.*** Καθηγητὴς τῆς Ρητορικῆς ***Γαβριᾶς. Ὠδεῖον*** ***Ἀρχιμαέστρος τῶν Γαϊδάρων.*** Ἀρχιεπίσκοπος, ***Δὸν Βίδας Καπουκίνος.***

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ, ΑΝΑΣΤΗΘΕΙΣΑ ΗΠΕΙΡΟΣ, ΟΝΕΙΡΕΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ. *(ΙΓ', 315)*

Ὑπάρχει εὐχάριστος λύπη; Μάλιστα.

Εἶνε ὅταν ἐνθυμούμεθα θλιβερὰ πράγματα εἰς ἡμέρας εὐτυχίας.

Αὐτὸ τὸ αἴσθημα προξενοῦν

Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ

τοῦ συνεργάτου μας κ. Ε. Εὐστρατιάδου (ΕΨΙΛΟΝ) ὡραιοῦται ἀναμνήσεις τοῦ ἀτυχοῦς πολέμου τοῦ 1897, διαβαζόμεναι τώρα μὲ τὰς μεγάλας δόξας μας.

Τ' Ἀξέχαστα τιμώμενα εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα δρ. 2, παρέχονται ἐξαιρετικῶς εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως» ἀντὶ 1 δρ. μόνον καὶ ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενα ἀντὶ φρ. 1,10.

Δὶ παραγγελίαι, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 34ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 289).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐμ. Μ. Φλωράκης Τορπιλλοβόλον 11, Τούλα Ε. Καταβαριώτου, Ὄλγα Ε. Καταβαριώτου· Βασ. Ι Ἀντωνόπουλος, Μία χωρὶς ὑπογραφὴν ἀλλὰ μὲ βαρὺ ὄρωμα.

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλὰς (δίς).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Διον. Γ. Βασιλόπουλος.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγ. Γ. Καμπόσος,

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἥρως τοῦ Κιλκίς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Πίστις Α. Κουρούκλης. Χαρ Γ. Σωτηρόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ: Ἀνδριάνα Α. Κασσιανού, Ἰουλία Ν' Μερκάτη.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ν. Δ. Σταυρίδης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Νικ. Α. Σταραβόκος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αἰκατερίνη Δ. Φίλιππα.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀγ. Ἀθ. Κίννας,

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Κ. Ἀηλάρης.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Εὐρ. Δ. Μενοικεύς.

ΜΙΤ-ΓΗΑΜΗ: Ἄννινα Ε. Πεζᾶ, Ἰουλία Κ. Μακρῆ, Μαρίκα Α. Κ. Μακρῆ.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἀναστ. Δ. Κανελλόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰάσων Σκέντερις, Νικηφόρος Ναυμαχία.

PORT-SAID: Ἄννα Χανδρᾶ (52).

ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ: Π. Γ. Τσιντζιρας (δίς).

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Γ. Ἀν. Βοῦρδς. Χρ. Δ. Τσαγγαρόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Ι. Καϊμακούδης, Καμαρωμένο Εὔζωνάκι, Ν. Ζ. Σπάλας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Χαλκίδι, Ν. Ζ. ΣΠΑΛΑΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Αὐγούστου. Πλεονάζουν δρ. 1,10 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν.

Διὰ τὰς διακοπὰς
προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως»
καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης»

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ *Πλατεῖα Ἁγίων Θεοδώρων.—2480*